

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome I. Alvarez De Paz In omnes libros De Vita Spirituali Eiusque Perfectione

Álvarez de Paz, Jacobo

Antverpiæ, 1620

Quanta sit magnitudo honoris religiosorum. caput. 12.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49057](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49057)

mea, dignitatem tuam, qua exaltata es? Ornamentum tuum, quo decorata es? diuitias tuas, quibus in religiosa paupertate ditata es? Audisti Dei misericordiam erga te, sponsi dulcedinem, patris amorem? Vitam ergo tanta amplitudine dignam amplectere, & te totam puram, ac illibaram Christo dulcissimo sponso conserua, illi soli serua fidem, in eo omnem spem colloca, & ardentissimo ipsi amore coniungere; quia fidelis est, cui te totam serues, fortis, cui omnes tuas curas committas, & speciosus forma præ filijs hominū, cui magna vi amoris inhæreas. Hunc ergo sponsum semper cogita, hunc quære, huic in omnibus operibus placere stude: & beata, si quod statu accepisti, toto animi conatu seruaaueris.

CAP. XII.

*Quanta sit magnitudo honoris
religiosorum.*

Nec potuit deesse magnus honor, qui virtutem ac sanctitatem comitatur. Et quidem non honor fictus, sed verus, non inanis, sed solidus, stabilitatem habens, in admirationem homines rapiens, & à vera glorie radice progrediens. *Et decora (inquit) facta es*

Ezech.
16.

vehē-

vehementer nimis; ecce radicem & certissimam honoris causam; Et profecisti in regnum; ecce stabilitatem & firmitatem: Et egressum est nomen tuum in gentes propter speciem tuam, quia perfecta eras in decore meo quem posueram super te. Ecce honoris magnitudinem, corda hominum in admirationem attollens. Radix & causa honoris, decor virtutis est. Honor verus, virtus animi est. In honore iustorum & veritas, & consolatio magna est. Si ergo verus, & non simulatus honor à virtute procedit, quis dubitet religiosæ vitæ dicatos eximio honore, vniuerso etiam mundo contradicente affici, quos tam admirabilis virtus, tam ingens puritas morum exornat? Quendam istorum animam alloquitur Deus, cum ait: *Et decora facta es vehementer nimis.* Quis iste decor? Quæ ista pulchritudo? sanè decor, sanctitas, pulchritudo virtutis. Hæc in quocunque sit, magna est, & venerabilis; verum in anima religiosa non vtecumque magna, sed magna vehementer nimis. Nimis magna est ista pulchritudo, quam anima, non per aliquod temporis spatium, sed per totam vitam diligentissimè curat. Verus enim honor, & nulla fictione maculatus, illis profectò tribuendus est, qui verè virtutis effecti participes non honorè ambierunt, sed omnes honores, & dignitates sæculi pro Christi obsequio, & amore refutarunt. Virtus honore digna est, sed

sed

sed religiosus habens statum virtutis, debet esse virtutis splendor, perfectionis exemplar, imago sanctitatis. Si (vt par est) virtutis sit, & sanctitatis sectator, impossibile est, non eum ab hominibus honorari. Vos autem si vera atque perfecta Domini delectatione flagratis, & Deum, qui vtrique charitas est, pleno spiritus fervore sectamini, ad qualibet loca inaccessabilia fugeritis, necesse est ea ab hominibus frequentari: quantoq; vos propiores Deo amoris diuini ardor effecerit, tanto ad vos maior sanctorum fratrum confluet

1. Reg. 2 multitudo. Quia diligentes me (inquit Dominus) glorificabo, qui autem me contemnunt erunt ignobiles. Dominus se diligentes, glorificat, & vt alio loco dicitur, se ipsos dejicientes extol-

Luc. 1. lit. Deposuit enim potentes, de sede (cecinit nostra sanctissima Prophetissa) & exaltauit humiles. Illi itaque, qui statum modestiæ, & humilitatis arripuerunt, & omnem fastum ac superbiam repudiarunt, à Domino sine dubio sunt exaltandi. Qui enim humiliatus fuerit, erit in gloria.

Iob 22.
Iob 5.
Isa. 57. Ipse enim est qui ponit humiles in sublime. Ipse est qui viuificat spiritum humilium, cum eos erigit è puluere terræ, & collocat in concilio magnarum. Nam scriptum est. Omnis

Luc. 14. qui se exaltat, humiliabitur, & qui se humiliat, exaltabitur. Si hoc ita est, in vita humili humilitatem seruemus, in statu modestiæ modestiam teneamus, & nostro regio honore contenti, vanos

vanos sæculi honores fugientes, erimus vniuersis principibus gloriores.

Religiosi autem in supremi regis Christi amicitiam penitus sūt immerſi, & magnas vniuersis populis vtilitates afferunt: meritò ergo ab omnibus honoratur, & nomen eorum in gentes egressum est. Sunt profectò in gradum arctæ familiaritatis adſciti, ideò quippe religiosi vocantur, quasi Deo notitia & charitate religati. Quòd his verbis insinuat Augustinus. Religet nos religio vni omnipotenti Deo; quia inter mentem nostram, qua illum intelligimus patrem, & veritatem, id est lucem interiorem, per quam illum intelligimus, nulla interposita creatura est, Deo amore succēsi, omnibus creaturis seipſos exuerunt, & ita exuti Deum semper cogitant, quantum fragilitas humana permittit. Ex hac autem amicitia manat, vt religiosi Ecclesiæ sint valde proficui, quã operibus illustrant, doctrina erudiunt, orationibus fulciunt. Hac amicitia fundati ad quærendam Domini gloriam incitantur, dicente Domino; *Qui manet in me, & ego in eo, hic fert fructum multum*: Manent quippe isti in Christo, cui tanquam palmites viui per gratiam, & charitatem vniti sunt, & quæ suorum operum initium & finem agnoscunt, & manet Christus in illis, eos, vt fructum copiosum edant, roborans atque fortificans

Aug. lib.
de vera
religione
cap. 53.

Ioan. 15.

E rificans

tificans . Ex hoc verò quod ista opera in Christo & propter Christum facta , vtilia sunt proximis, non solùm laudatio Dei, sed etiam tam fidelium seruorum honor splendorque subsequitur. Hinc germinant quasi vinea, quia ex ea vera vite quæ dixit : ego sum vitis, vos palmites , succum trahentes; quid mirum si tãquam generosa vinea suauissimos fructus mensæ Domini dignos emittat ? Vtilitas ergo religiosorum eos honorabile facit. Auge t autem hanc amplitudinis causam, quod ex vtilitate, quã Ecclesiæ afferunt, tantum abest ipsos honorem ambires quod potius ipsum omnimodè fugiunt atque contempnunt. Hoc discunt, vt velint nesciri, ament cõtemni, diligant pro nihilo reputari, vt verè dicantur, & sint vniuersæ mundanæ gloriæ contemptores. Gloriam autem (inquit Chrysostomus) aliter assequi non licet, nisi gloriam fugiendo. Nam donec quidem eam sectamur, nos fugit; cū autem eam fugimus, nos ipsa sequitur . Si vis esse gloriosus, noli gloriam cõcupiscere. si vis esse sublimis, ne te sublimem facias. Et æquum est etiam, ò anima religiosa, vt nomẽ tuum ingressum sit in gentes, propter speciem tuam: quia nihil speciosius, & nihil honore dignius excogitari potest ea anima, quæ cum multa quotidie præstet honore dignissima, omnem tamen gloriam & honorem

Ioã. 15.

*Chryf.
39. ad
populum*

noté auerfatur, vt ei placeat, cui se probauit.

CAP. XIII.

*Religiosos omnia prædicta bona susce-
pisse, vt Dominus sit Deus eorum, ipsi
autem populus Dei.*

INquiramus à nobismetipsis, quam ob
causam pius ac benignus Dominus nos à
tantis calamitatibus ac miserijs sæculi exe-
mit? Quare nos in domū suam, in amœnissi-
mum paradisum, in locum quietis & pacis,
scilicet in statū religiosum vocauit? Quare
in tam amplissimā dignitatem extulit? tantis
beneficijs & muneribus cumulauit, & à flu-
ctibus sæui maris eductos, in portum & ar-
cem tantæ securitatis & tranquillitatis eue-
xit? an fecit hoc Dominus, vt otio & socor-
dia tarperemus, & tanquam nonnulli no-
biles, qui aliorum labore se sustentāt, in va-
nis occupationibus tempus insumeremus?
An fecit, vt vitam commodis plenam, & re-
bus ad vsum necessarijs abundè refertam
haberemus? Quis credat eum, qui humanū
animum sui capacem condidit, & in beati-
tudinis adoptionem destinauit, quosdā ho-
mines tantis beneficijs muneribusque do-
nasse, vt vitam ignauam & inertē ducerent,
& sine vlla vtilitate in suum finem ordinata
transigerent? *Ego sum Dominus (inquit) qui e-*

Leu. II.

*duxi vos de terra Aegypti, vt essem vobis in Deus.
Sancti eritis, quia ego sanctus sum. Hic*

E 2 scopus